

koordinering, armslængdeprincip, åremålsansættelser og offentlighed, mener jeg, at vi har en rimelig sikkerhed for, at vi får truffet de fagligt rigtige beslutninger. Den stedfundne omtale i dagspressen giver mig derfor ikke umiddelbart anledning til at foretage ændringer i de eksisterende ordninger for kunstmuseernes indkøb.

Hvad angår Statens Kunstfond: Fondens midler anvendes bl.a. til indkøb af bildende kunst, kunsthåndværk og kunstnerisk formgivne arbejder. Det Billedkunstneriske Indkøbs- og Legatudvalg og Udvalget for Kunsthåndværk og den kunstneriske Formgivning indkøber således værker på udstillinger eller direkte hos kunstneren. Midlerne til indkøb kommer fra udvalgenes samlede rådighedssum. Der er ikke fastsat et bestemt beløb eller andel af rådighedssummen, der skal gå til dette formål.

Kvaliteten af den kunstneriske produktion og det kunstneriske talent er afgørende for indkøb af kunstværker. Det er fondens tremandsudvalg, som er ansvarlig og bestemmer, hvilke og hvor mange kunstværker der købes på årsbasis. Tremandsudvalgene i Statens Kunstfond er beskikket for 3 år uden muligheder for umiddelbar genbeskikkelse. Dette sikrer, at der sker en regelmæssig udskiftning af personer og dermed sandsynligvis også en spredning af kunstindkøbene på flere kunstnere og kunstgenrer.

Det Billedkunstneriske Indkøbs- og Legatudvalg har i den sidste treårsperiode, dvs. 1996-98, anvendt knap 8 mio. kr. på indkøb af kunstværker. I den samme periode har Udvalget for Kunsthåndværk og den kunstneriske Formgivning anvendt knap 800.000 kr. til indkøb af kunstværker.

Hvad angår de private fonde: En række private fonde indkøber kunst eller yder tilskud til indkøb af kunst til fordel for vore museer. Den betydeligste er Ny Carlsbergfondet, der set over en årrække gennemsnitlig anvender 13-15 mio. kr. årlig på erhvervelser af kunst, fortrinsvis til landets kunstmuseer. Kulturministeriet har ikke oplysninger om, hvad andre private fonde anvender til kunstindkøb.

Forhandling

Poul Nødgaard (DF):

Man skal jo være hæflig herinde, så jeg gør som andre og siger tak til ministeren for redegørelsen. Men jeg vil nok sige, at den var meget skuffende, fordi den ikke besvarede spor af det,

den her debat drejer sig om, netop de forhold, som en artikelserie i Ekstra Bladet har bragt frem. Det må dog give anledning til, at ministeren går konkret ind og besvarer nogle af alle de ting, der er fremdraget dér.

Vi ved jo selvfølgelig godt alle sammen, at der er forskel på, hvordan tingene fungerer i teorien, og hvordan det sådan faktisk foregår ude i virkeligheden. Men jeg er dog noget i tvivl om, hvorvidt ministeriet helt har snor i tingene, og hvorvidt den lovgivning, der er på området i øjeblikket, er tilstrækkelig. Som det er nu – det kan vi trods alt ikke tale os udenom – har der på det her område været tale om aftalt spil, kammerateri og om sammenspisthed. Jeg kan godt se, at det måske kan være svært at lovgive sig ud af, men man kan da i hvert fald som minimum gøre et forsøg på det.

Må jeg bringe et eksempel? I erhvervslivet har vi på det seneste set en karteldannelse med aftalte priser og andet, der havde til formål at beskytte kartelvirksomheder og sikre en god indtjening. I denne sag kunne man så måske tale om et kunstnerkartel, hvor en snæver personkreds bestemmer det hele, mens det offentlige passivt ser til og bare betaler. Kernen i kritikken er netop, at pengene i dansk kultur og kunst, i det her tilfælde billedkunsten, kører rundt i et såkaldt lukket kredsløb, som fodrer og holder et sprudlende liv i gang hos nogle få mennesker, mens resten og dermed de fleste må se sig holdt udenfor.

Formålet med denne debat er ikke at sætte spørgsmålstejn ved selve grundlaget for dansk kunstpolitik og kulturpolitik. Dette er ikke en debat om rindalisme eller ej – den debat kan vi tage ved en anden lejlighed – men vi vil være kritiske over for de ting, der har været fremme i Ekstra Bladet, og som vi sidder tilbage med et manglende svar på, og som vi i hvert fald ikke har fået noget svar på fra ministeren.

Vi er lige så kritiske over for tendenserne til klikedannelse i kunstverdenen, som vi er kritiske over for uheldig omgang med offentlige midler inden for andre grene i den offentlige sektor. Havde den samme kritik været på bordet over for forhold i syge- og sundhedssektoren, i forsvaret, i undervisningssektoren, ja, så havde Dansk Folkeparti også rejst den samme debat som i dag.

Jeg henviste i min begrundelse til denne forespørgsel til et konkret eksempel på indkøb af kunst, der efterfølgende blot er stuvet af vejen. Jeg er da godt klar over, at ikke alle ting kan